

Přijmete zákon o sportu, vzkazují experti

Smlouvy mezi sportovci a kluby, dopingové kontroly, náhrada škody za zranění během fotbalu v nejnižší soutěži nebo prodej jezdeckých koní. To vše jsou problematická místa, která právo dostatečně neřeší.

JAN JANUŠ

To vystoupení zaznělo sice až na samém konci kulatého stolu *Právo a sport*, pořádaného v rámci projektu *Právní právnícký podzim*, svým způsobem ale shrnuje kritiku všech neduhů a nedotažení, které dluží právo sportu. „Tato oblast by si určitě zasloužila přijetí zákona o sportu,“ řekl dokonce Luděk Lisse, ředitel Ústavu práva a právní vědy a advokát. Upravil by v něm jednak hráčské smlouvy, jednak záležitosti týkající se dopingů, ale také další problematická místa.

Fotbalové hráčské smlouvy jsou podle Lisseho časovaná bomba, obcházejí totiž zákoník práce. V drtivé většině je tak považuje

za neplatné. „V podstatě je to švarc systém,“ uvedl Lisse a poukázal na to, že v západní Evropě se při zaměstnávání sportovců normálně vychází ze zákoníku práce. Ani v českém prostředí přitom není splněna – pro sportovce vystupující v těchto vztazích jako osoby samostatně výdělečně činné naprosto nutná – samostatnost výkonu této činnosti. „Hráč nerozhoduje o tom, kdy se bude hrát zápas, kdy půjde na trénink nebo kdy proběhne autogramiáda,“ argumentoval Lisse, podle něhož v těchto případech chybí i další podnikatelské znaky. Například to, že se činnost vykonává vlastním jménem: „Sportovec vykonává činnost jménem klubu. Když dá gól Lafata, je to gól Sparty.“

Podle Lisseho by tak měli být fotbalisté zaměstnanci, ale zákoník práce takovému nastavení smluv silně nevyhovuje. Proto by bylo vhodné legislativní řešení, stejné jako v případě dopingových kontrol či soudního přezkumu rozhodnutí asociací.

Nakopnutí při fotbalu

Podle předsedy Městského soudu v Praze Libora Vávry pak musí-
me rozlišovat mezi profesionál-

ložily důkaz o tom, že to nějakým způsobem zaviniili,“ řekl Vávra. „Berou jim tím možnost zaměstnání. Chápu, že kdo podvádí, nemá sportovat. Ale toto je zameštnání, velmi výnosný podnik. Ti lidé, ti gladiátoři, ti profici mají za sebou celou sumu lidí, kteří jsou závislí na jednom jménu. Dosavadní přístup tak musí ode- mřít. Právo se do něj probourá proto, o jak výnosnou záležitost jde,“ dodal Vávra.

V jiných případech by soudní přezkum neměl do sportu, až na extrémní excesy – například když hráč agresivně napadá ty ostatní – podle Vávry vůbec vstupovat. „Když provozují sport na žižně a vyloučí mě například z basketbalového, tenisového nebo jiného svazu, můžu začít na tu žižně hrát nohejbal, volejbal nebo cokoliv jiného. Tady je právní úprava až na extrémní úplně nepotřebná,“ uvedl Vávra.

Advokát Petr Toman, který zároveň působí jako předseda disciplinární komise České jezdecké asociace, připomněl, že pro provozování určitých sportů je nutné být členem určitého spolku. Jeho rozhodnutí pak může být pro profesionály likvidační a je nutné,

aby v tom soudy dělaly rozdíly. Před soudy se přitom stále častěji dostávají i žaloby na náhradu újmy na zdraví. Podle soudkyně Krajského soudu v Praze Hany Tiché jde zejména o záležitost posledních dvou let. Přibývají tak žaloby vyvolané výsloveně zraněním při volnočasových aktivitách a lidé podle ní přestávají brát sport jako zábavu: „Když se něco stane, lidé z toho chtějí vyřískat peníze a to je myslím špatné.“ Soudce by podle ní neměl zapomínat na seelský rozum a celý příběh.

Škody způsobené zvířetem

Samostatnou kapitolou je pak zápojení zvířat do sportu. Jak připomněl Petr Toman, nejdražší kůň se sice prodal i za deset milionů eur, v české realitě ale není k jeho převodu vyžadován ani ověřený podpis. Prodávají se tak kradeni koně a než případný spor stačí soud rozhodnout, zvíře podle něj mnohdy umře.

Problematická podle Tomana je také velmi široká odpovědnost majitele zvířat, která je fakticky vyšší než u profesionálního chovatele, což vlastně odporuje jiné ze zásad nového občanského zákoníku.

K prodeji koně za miliony by měl být potřeba alespoň ověřený podpis, říká advokát Petr Toman
FOTO HAVLÍČEK BRAIN TEAM

ním sportem a například sportem provozovaným takzvaně na žižně. Rozlišení je důležité, například pokud jde o případný zásah soudů do rozhodování jednotlivých spolků. Pro profesionály jde přitom podle něj o zdroj příjmu a zásadní seberealizace, tedy o dominantní záležitost. „Tady je doba spoléhání se na vnitřní předpisy passé. Nechápu, s jakou horovností rozhodují sportovní svazy a výbory o vině lidí v dopingových problémech, aniž by před-